

De stille meerderheid.....

We beleven een tijd waarin de maatschappelijke veranderingen elkaar in snel tempo opvolgen. Voortschrijdend inzicht, technische ontwikkelingen en een andere visie op bijvoorbeeld normen en waarden, kunnen daartoe leiden.

Op dit moment bevinden we ons echter in een achtbaan van veranderingen waarin veel realiteitszin uit de bocht lijkt te vliegen. Een stroomversnelling van veranderingen als gevolg van het coronavirus die plotseling als onzichtbare vijand rondwaart.

En even onverwacht als het coronavirus zijn intrede deed, waren er die demonstraties tegen raciale ongelijkheid en politiegeweld, in reactie op de dood van George Floyd in Minneapolis. Eerst alleen in Minneapolis, daarna in andere Amerikaanse steden en vervolgens over de hele wereld.

Ik herinner mij de bezielende woorden van de moeder van Theo van Gogh: "Theo, je mag wel alles zeggen, maar je hoeft niet alles te zeggen".

Niet lang daarna werd Theo op gruwelijke wijze vermoord. Hoe dat is gebeurd en het motief van de dader, is bij de meesten van u bekend.

Nu leven we echter in een tijd waar de volgende zinsnede op van toepassing schijnt:

"Je mag wel alles zeggen, maar je durft niet alles te zeggen".

Het voelt niet goed wanneer dat de maatschappelijke norm wordt. Het wordt extra pijnlijk, wanneer mensen zich binnen hun eigen beroepsgroep niet meer durven uitspreken, omdat zij zich niet meer veilig voelen in hun eigen organisatie.

Dat klimaat werkt verstikkend en naar mijn mening wordt er nu meer dan ooit gepolariseerd. Een 'stille meerderheid' durft zich niet alleen in de maatschappij maar ook in de eigen organisatie niet uit te spreken, omdat die meerderheid bang is om geplaatst te worden in het hok dat racisme heet, hoe zorgvuldig de woorden ook gekozen worden om uiting te geven aan gevoelens.

Ik heb dan ook best getwijfeld of ik een column zou wijden aan de demonstraties tegen die raciale ongelijkheid en het politiegeweld. Inmiddels is er lef voor nodig, wanneer jouw mening wat genuanceerder is dan die van demonstranten en relschoppers die op velerlei wijzen het podium pakken, krijgen en overschreeuwen.

Dat verstikkende klimaat, waarin je als een genuilkorfde hond alleen maar klappen incasseert en niets terug kunt doen, is niet de maatschappij waarin de dienders hun verantwoordelijke werk willen doen. Het begint zodanig te knellen dat ik toch besloten heb om mijn visie met u te delen.

Het feit dat George Floyd zelf niet veel leek te hebben met de maatschappelijke normen en waarden, als gevolg waarvan hij o.a. meerdere jaren van zijn leven in de gevangenis doorbracht, legitimeert absoluut niet het feit dat hij vermoedelijk als gevolg van politie-optreden om het leven is gekomen.

Wellicht bent u als lezer verbaasd over de term 'vermoedelijk', maar zolang de verdachte(n) nog niet door de rechter veroordeeld is/zijn, is het goed om in dit stadium die term te bezigen.

Ik meen overigens te mogen stellen, dat geen van de betrokken dienders die dag zijn dienst aanving met de gedachte om eens iemand van het leven te beroven. Integendeel, zij waren in afwachting van de door hen zelf gevraagde ambulance voor Floyd, in verband met diens fysieke toestand, nog voor dat de worsteling bij de aanhouding ontstond.

De hele wereld reageerde terecht geschokt bij het zien van de heftige fragmenten van de aanhouding, die via diverse (sociale)media de wereld over gingen. De reacties waren ook heftig in de stad Minneapolis. Zoals reeds genoemd breidden de acties zich in snel tempo over de hele wereld uit.

Dat gebeurde hoofdzakelijk onder de vlag van Black Lives Matter (BLM), een op 13 juli 2013 opgerichte internationale beweging, die ontstaan is in de Afro-Amerikaanse gemeenschap in de Verenigde Staten als reactie op politiegeweld tegen Afro-Amerikanen.

De oprichters van die beweging waren o.a. Patrisse Cullors en Alicia Garza die zichzelf in een interview 'getrainde Marxisten' noemden. Zij waren de 'grondleggers' van massamobilisatie via het gebruikmaken van de sociale media.

De beweging krijgt steeds meer vertakkingen over de hele wereld en is inmiddels ook in ons land verweven met diverse gremia, besturen en politieke partijen.

Ik schat overigens in dat veel actievoerders in Nederland en daarbuiten, deze hoedanigheid van BLM, die vaak gericht is op het ter discussie stellen van democratische normen en waarden en het ontwrichten van de maatschappij, niet kennen.

Die massamobilisatie heeft in ieder geval ook na de dood van Floyd, haar werk gedaan. Demonstraties tegen raciale ongelijkheid werden door de BLM-beweging als het ware gekaapt, om haar gedachtegoed via een 'omweg' voor het voetlicht te brengen.

Politiemensen werden tot 'in de hoogste regionen' uitgemaakt voor racisten en zelfs moordenaars. Dat komt hard aan bij de tienduizenden politiemensen en ondersteuners in ons land, die getrouw en op basis van vertrouwen iedere dag hun werk verrichten. Zeker wanneer de kinderen thuis vragen of papa of mama wel eens iemand heeft vermoord.

De fractie Leefbaar Rotterdam diende op 2 juli 2020 een motie in met het verzoek aan de gemeenteraad, om na een aantal constatering en overwegingen, in te stemmen met de volgende uitspraak:

"Dat het Rotterdamse politiekorps niet racistisch is, maar bestaat uit helden die dankbaarheid, respect en vertrouwen verdienen".

De motie werd verworpen met 25 tegen 20!

Dat er bij een organisatie met ruim 65.000 werknemers mensen met "foute gedachten" werken, staat buiten kijf en dat moet bestreden worden. Maar om een complete eenheid simpelweg als racistisch te bestempelen, vermoedelijk op basis van appgedrag, na het zien van een filmpje met beelden die heftige gemoedsbewegingen veroorzaakten, lijkt mij op zijn minst voorbarig.

Tegen de 25 gemeenteraadsleden die tegen stemden zou ik willen zeggen, ga eens een paar weekenden meelopen met die politie.

Wellicht kunt u dan eens ervaren wat het met je doet wanneer je als diender, nadat je samen met een medisch team keihard bezig geweest bent om het leven van een meisje te redden, met de trauma-arts naar de ouders gaat die op de benedenverdieping in spanning wachtten of hun dochter naar het ziekenhuis gaat of niet. Wanneer je de huiskamer binnenkomt gaat de verwachtingsvolle blik van die ouders je door merg en been, omdat je weet dat je moet vertellen dat hun kind niet naar het ziekenhuis gaat, omdat ze is overleden. Vervolgens zie je dat die trauma-arts haar tranen niet kan bedwingen en knielt bij de moeder die op de bank zit, om haar te vertellen dat haar kind het niet heeft gered. Als diender ga je zitten op de stoelleuning waar de vader zat en legt een arm om zijn schokkende schouders en strijkt zonder dat je daar erg in hebt met je andere hand door zijn haar, terwijl de tranen over je wangen lopen, machteloos.

Schrijf ik dit om zielig te doen en medelijden te wekken? Geenszins.

Het is een ervaring die een diepe kras op je ziel maakt. Met soortgelijke ervaringen wordt iedere diender in zijn of haar loopbaan meerdere malen geconfronteerd. Dan kunnen er littekens opengereten worden, wanneer de politie in de media wordt afgeschilderd als moordenaar en racist.

De politie houdt niet aan of staande op basis van ras, kleur of religie, maar op basis van gedragingen. Wanneer er na een overval via de mobilfoon wordt doorgegeven dat de verdachte van die overval een witte man betreft en dat die is weggereden in een rode BMW, dan wordt iedere witte man in een rode BMW van welk type dan ook, gecontroleerd. Zo werkt dat!

Het is absoluut verwerpelijk wanneer een diender etnisch profileert of vanuit racistische motieven zijn/haar werk doet en controles uitvoert. Dat moet met wortel en tak uitgeroeid worden.

Maar het is net zo verwerpelijk en het werkt verlamdend wanneer bestuur en/of maatschappij zonder de minste affiniteit of ervaring met opsporingsmethodieken gaan uitmaken wie, waar, op welke wijze en wanneer er door de politie gecontroleerd mag worden. Dan komen we op een hellend vlak.

De korpsleiding heeft, mede op basis van de diversiteit aan inwoners van Nederland, landelijk beleid uitgevaardigd dat de Nationale Politie neutraliteit uitstraalt.

Door groeperingen in de maatschappij wordt er tijdens demonstraties geknield met een gebalde vuist in de lucht, als adhesiebetuiging aan de door BLM geïnitieerde acties. Elke symboliek heeft meestal ook 'het kiezen van een kant' in zich.

Vanuit het oogpunt van uitstraling van neutraliteit, moeten we ons dan ook afvragen of je er goed aan doet om daar als politieman of vrouw in uniform aan deel te nemen. Zeker in deze tijd waarin een dergelijke houding een nogal 'beladen karakter' heeft, is het niet ondenkbaar dat het als splijtzwam in de organisatie gaat werken.

Onze organisatie is meer gebaat bij een evenwichtige en genuanceerde bijdrage zoals onze korpschef met twee collega's op 24 juni 2020 leverden, in het programma 'Beau'. Ook Police Lives Matter!

Platform Bezorgde Dienders,
Dolf Mauritz